Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

GÖTEBORGS UNIVERSITET

SÖNDAGS-SKOL-KLOCKAN

N:o 41. Den 10 December 1922. 50:e årg.

Ett skyddande hem bland vintriga drivor.

SNÖFLINGAN.

Välkommen var, du lilla vita flinga,
från högre rymder hit till jorden neder!
Du åt vår jord en snövit skrud bereder,
ty tusen systrar små med dig sig svinga

Så stilla, stilla vilar nu naturen,
som ville den all sorg och oro glömma.
Den njuter sabbatsfrid i helgdagsskrud

Och snart bland drivor muntra bjällror klinga,
sig vita täcket över jorden breder —
en härlig dräkt, som barnahjärtat gläder!
För barnets öra helgmålsklockor ringa.

och börjar ljuvt om himlens vila drömma,
om jubelsång, av änglaröster buren,
lovprisande all renhets källa, Gud.

Carol.

I kvällen.

Herrens ögon skåda i alla rum.

Petrus var i allmänhet en snäll gosse, som icke ville göra sin mamma ledsen, men även han kunde någon gång förfela sig. Ägande ett vaket samvete, kände han sig under sådana förhållanden mycket olycklig, och han var av en sådan natur, att han icke kunde dölja det.

En afton, när hans mamma höll på och klädde av honom, var han mer än vanligt tystlåten och nedslagen. Modern frågade honom efter orsaken, då följande samtal utspann sig dem emellan:

»Mamma, ser Gud överallt?»

»Ja, det gör han», svarade hon.

»Ser Gud i det här rummet, om det också är riktigt mörkt här?»

»Ja, min gosse! Har du icke läst i bibeln, att 'Herrens ögon skåda i alla rum',» tillade modern.

»Då såg Gud mig i dag, när jag var inne i skafferiet och drack av mammas kaffegrädde», svarade Petrus och brast i gråt.

Det var detta som oroade gossen och ej tillät honom att vara glad. Men nu talade han om allt för sin moder, som han tillsammans med bad Gud förlåta honom denna synd.

Efteråt blev Petrus samma glada gosse som tillförne och hans mamma kände sig lycklig att äga en gosse, som ej kunde bära på sitt samvete en syndig handling och tiga. Må varje gosse och flicka, som vill behaga Gud, under dylika förhållanden handla såsom han, ihågkommande Herrens ord, att »den sin missgärning bekänner och avbeder, han skall få barmhärtighet.»

Till minnes.

Lättja föder sorg och nöd
och ger aldrig dagligt bröd.

Men se flit gör kinden röd
och ger bröd i överflöd.

Lättja skadar kropp och själ,
flit bekommer båda väl.

Flit gör munterhet och fröjd,
lättjan den gör ingen nöjd.

O, så vill jag alltid bli
flitig, som det muntra bi.

I väntan på jul.

Vi märka knappast nu, att dagarna äro så korta och att nätterna äro så långa, ty vi äro så upptagna av tankar om och planer för julen.

I lång tid ha vi kanske samlat penningar för att kunna köpa julklappar, och somliga av oss ha arbetat på sådana i all stillhet och hemlighet. Allt detta har skett och sker med glädje och i väntan på att det skall bliva till mycken glädje för dem vi ha i tankarna att överraska med en gåva.

Men då vi så göra förberedelser för julen, borde vi komma ihåg dem, som ha det svårare än vi. I Ryssland och Tyskland, Österrike och Ungern samt annorstädes i Europa finnas tusen och åter tusen barn och även äldre, som få svälta, frysa och fara illa på allt sätt. Även i vårt eget land finnas många, som ha det mycket svårt.

Kunna vi göra något för att lindra nöden och göra julen ljus för lidandets barn, så böra vi ej försumma detta.

I väntan på jul.

En bättre beredelse för julhögtiden kunna vi för övrigt kappast tänka oss än att gå Jesu ärenden till gagn för de nödställda.

GÖTEBORGS UNIVERSITETSBIBL.

Vad det kan bli av en tvåöring.

"Bara en tvåöring", sade Otto. "Två öre är ju ingenting, men jag kan få en hel karamell för dem. Nästa gång skall jag lägga slanten i sparbössan. Vore det en tjugofemöring eller en blank enkrona, då så —"

"Men om alla gossar slösade bort sina ören, huru skulle det då gå med deras offer i sparbössan?" frågade hans mor. "Man måste spara, och du borde vara villig att giva din del."

"Ja, det vill jag också, men två öre är ju detsamma som intet — och jag vill så förfärligt gärna ha en av de där röda karamellerna."

"Hör, Otto, vill du vara snäll och springa bort till fru Hanson med denna tvåöring och be henne, att jag får den stickling, hon lovade mig häromdagen?"

Otto sprang genast, glad att han så lätt kom ifrån sparbössan. Nu fick han dessutom osökt anledning att på vägen till fru Hanson springa in på magasinet och köpa den åstundade karamellen.

"Gå nu och tag en av de tomma bleckburkarna, som stå där, och slå ett par hål i botten med en spik", sade modern, då Otto kom tillbaka med en geraniumstickling i handen och munnen full av karamellen.

Detta var snart gjort och sedan han därpå efter mors anvisning fyllt krukan med jord och satt och vattnat den lilla sticklingen, sprang han åter ut att leka. Han tänkte icke vidare på sticklingen förrän hans mor ett par veckor senare bad honom gå efter en blomkruka och plantera om den. Då märkte han, att den hade växt märkvärdigt fort.

"Mor, i dag ska' vår klass ha med sina sparbössor", sade Otto en söndag i september, då han stod färdig att gå till söndagsskolan, "vet du var min är?"

"Ja, den står i skåpet, alldeles där du ställde den samma dag du fick den av lärarinnan."

Otto tog fram den dammiga bössan och ruskade på den, men den var tom. "Jag hade alldeles glömt bort den", sade han, "mor vill du vara snäll och låna mig en tjugofemöring, som jag kan lägga ner".

"Nej, Otto, minns du inte, att far sagt, att vi aldrig få låna?"

"Men jag kan väl inte komma med bössan alldeles tom, när alla de andra ha något i sina? Nu ångrar jag att jag köpt så många karameller, men jag har aldrig fått mer än två öre åt gången, och det är ju detsamma som intet."

"Kommer du ihåg den där geraniumsticklingen, du köpte åt mig i våras och som kostade två öre. Den tvåöringen gav jag dig i stället för den du köpte karameller för, för jag ville visa dig, vad det kan bli av en tvåöring. Gå nu efter den lilla röda asken, som ligger i min sykorg."

Otto gjorde så, och då han öppnade den, rullade en hel mängd koppar- och silverslantar ut.

"Kommer du ihåg alla de sticklingar, vi ha satt i sommar och sedan sålt till fru Hanson på torget, så snart de slagit rot och växt kraftiga. Här är nu pengarna för dem, de äro dina och höra till sparbössan."—

"En krona och åttioåtta öre", räknade Otto. "Och dessa alla ha kommit av två öre. Aldrig mer skall jag säga att två öre är detsamma som intet."

»*VEM* har samlat vinden i sina händer? Vem har knutit in vattnet i ett kläde? Vem har fastställt jordens alla gränser? Vad heter han, och vad heter hans son — du vet ju det?» (Ord. 30: 4.)

°°°oOo°°°

Söndagsskolan.

Texten för söndagen den 17 december.

Ett nådigt Herrens år.

Jes. 61: 1—3.

Tänkespråk: I dag är detta skriftens ord fullbordat inför edra öron. Luk. 4: 21.

Hemläsning:

Måndag:	5 Mos. 4: 29—40.
Tisdag:	5 Mos. 33: 24—29.
Onsdag:	Ps. 102: 12—28.
Torsdag:	Hab. 3: 1—19.
Fredag:	Luk. 4: 14—34.
Lördag:	Ps. 65: 1—14.
Söndag:	Jes 61: 1—3.

Svenska Tryckeriaktiebolaget, Stockholm 1922